

«Κανόνες για Αποφάσεις» (Κ-30.Ι)

Αποσπάσματα από το Εργαστήριο που έγινε στο
Ίδρυμα για τα Μαθήματα Θαυμάτων (FACIM)
Roscoe N.Y.

Kenneth Warnick, Ph.D.

Μέρος II Εισαγωγή (συν.)

Πριν αρχίσουμε την ανάλυση αυτής της ενότητας πρόταση – πρόταση, ας δούμε πρώτα που βρισκόμαστε όσον αφορά το κείμενο. Η προηγούμενη ενότητα με την οποία κλείνει το Κεφάλαιο 29 και ονομάζεται «Το Όνειρο της Συγχώρεσης», είναι μια θαυμάσια ενότητα που αντιπαραθέτει τα όνειρα της συγχώρεσης με τα όνειρα της κρίσης. Τα όνειρα της συγχώρεσης είναι προφανώς η διόρθωση του Αγίου Πνεύματος για τα όνειρα κρίσης του εγώ. Η τελευταία παράγραφος σε εκείνη την ενότητα μιλά για μια «νέα αρχή» όταν ο Υιός του Θεού αρχίζει να απομακρύνεται από τα όνειρα κρίσης του εγώ – τα όνειρα της ιδιαιτερότητας, τα όνειρα επίθεσης, τα όνειρα μίσους, κλπ.– και αρχίζει τώρα να προχωρά προς τα όνειρα συγχώρεσης του Αγίου Πνεύματος.

Αυτό που ξεκαθαρίζεται στην Εισαγωγή αυτής της Ενότητας, είναι ότι πρόκειται για μια διαδικασία. Δεν είναι κάτι που μαθαίνεις να το κάνεις έτσι απλά με την μία. Γι αυτό ο Ιησούς μιλά για «μια νέα αρχή». Όσοι από εσάς εργάζεστε με τα Μαθήματα αρκετό καιρό θα ξέρετε ότι η άποψη του Ιησού για τον χρόνο είναι πολύ διαφορετική από την δική μας. Έτσι όταν λέει «αρχή» δεν εννοεί απαραίτητα μια μέρα, ή μια βδομάδα, ή ένα χρόνο. Στην Ενότητα «Αυτοί Έχουν Έρθει» λέει: «Τι είναι εκατό ή χίλια χρόνια γι Αυτούς, ή δεκάδες χιλιάδες;» (Κ-26.IX.4:1). Όταν είσαι έξω από τον χρόνο όπως αυτός, όλος ο χρόνος είναι ίδιος. Έτσι το να μιλάμε γι αυτό ως «μια νέα αρχή» δεν σημαίνει απαραίτητα ότι αυτό τελειώνει και ολοκληρώνεται σε χρόνο μηδέν. Αλλά όντως σημαίνει ότι είναι μια αρχή – ότι άρχισες να αναγνωρίζεις τι είναι τα όνειρα κρίσης και ιδιαιτερότητας του εγώ. Μετά αρχίζεις να συνειδητοποιείς ποιο είναι το αντίτιμο – η κρίση και η ιδιαιτερότητα δεν σου έχουν φέρει ούτε ευτυχία, ούτε γαλήνη. Όλη η ατομικότητα και η ιδιαιτερότητα που πιστεύεις ότι έχεις κερδίσει και έχεις αγωνιστεί να διατηρήσεις δεν αξίζουν το κόπο, επειδή δεν λειτούργησαν. Η ιδιαιτερότητα ποτέ δεν θα σου φέρει ευτυχία. Ποτέ δεν θα σου φέρει αγάπη. Θα σου φέρει ένα όμορφο συναίσθημα για λίγο, αλλά αυτό ποτέ δεν διαρκεί. Και τα καλά συναισθήματα έχουν πάντα και την άλλη τους πλευρά: όταν είσαι πάνω, θα πέσεις και θα βρεθείς κάτω. Η ειρήνη του Θεού δεν έχει καμία άλλη πλευρά – είναι ισορροπημένη, είναι ομαλή, είναι συνεχής, και δεν έχει σκαμπανεβάσματα. Δεν είναι δραματική. Δεν είναι εκστατική. Δεν είναι συναρπαστική. Δεν είναι παθιασμένη. Όλα αυτά κάνουν τους ανθρώπους να λένε: «Ποιος την θέλει! Ακούγεται πολύ βαρετό». Αλλά αυτή θα διαρκέσει, και ποτέ δεν θα σε προδώσει.

Γι αυτό ο Ιησούς σε αυτό το σημείο της διδασκαλίας του θεωρεί – εξάλλου βρισκόμαστε στο Κεφάλαιο 30, και οι μαθητές έχουν ασχοληθεί ήδη αρκετά με αυτήν – ότι οι μαθητές έχουν αρχίσει τουλάχιστον να αναγνωρίζουν ποιες είναι οι δύο επιλογές, ακόμα κι αν δεν είναι έτοιμοι να επιλέξουν. Θυμηθείτε, το θαύμα δεν επιλέγει για λογαριασμό σου· απλά εδραιώνει ότι πράγματι έχεις μια επιλογή. Τώρα θα μας παροτρύνει σ' αυτήν την ενότητα να επιλέξουμε μαζί με αυτόν αντί με το εγώ.

Αυτό που είναι πολύ ενδιαφέρον σ' αυτήν την ενότητα από την άποψη της μορφής είναι ότι το στυλ του είναι πολύ διαφορετικό από τις ενότητες και τα κεφάλαια που προηγούνταν και από αυτά που ακολουθούν. Είναι γραμμένο σε πολύ πιο απλό στυλ: είναι ακόμα χωρίς ομοιοκαταληξία (blank verse), κάτι που το κάνει ακόμα πιο φανταστικό. Αλλά επιπλέον, δεν είναι γραμμένο στο ίδιο υψηλό ποιητικό επίπεδο όπως είναι το υπόλοιπο κείμενο. Είναι σαν ο Ιησούς να προετοιμάζει το έδαφος σ' αυτήν την ενότητα, για αυτό που θα ακολουθήσει με το Βιβλίο Εργασιών. Ας θυμηθούμε ότι το Βιβλίο Εργασιών γράφτηκε από την Έλεν αφού ολοκληρώθηκε το κείμενο. Το στυλ αυτής της ενότητας έχει περισσότερα κοινά με τα μαθήματα του Βιβλίου Εργασιών, ειδικά τα πρώτα. Έτσι όσον αφορά την μορφή υπάρχει μια «ανωμαλία» εδώ. Είναι σαν να αφήνει τον αναγνώστη να παίρνει μια ανάσα. Είναι πολύ πιο εύκολο να το διαβάσει και να το κατανοήσει κανείς σε σχέση με άλλα κεφάλαια, ειδικά τα τελευταία – και γι' αυτό αυτή η ενότητα είναι η αγαπημένη πολλών σπουδαστών των Μαθημάτων. Αλλά από θεματική άποψη ταιριάζει τέλεια.

Ας προσέξουμε επίσης ότι παρόλο που ο Ιησούς σε αυτήν την ενότητα μιλά για *εφτά* κανόνες για απόφαση, στην πραγματικότητα τους δίνει για να καταλάβουμε ότι πρόκειται για μια διαδικασία όπου σταδιακά μαθαίνουμε να διακρίνουμε ανάμεσα σε αυτό που προσφέρει το εγώ και σε αυτό που προσφέρει το Άγιο Πνεύμα. Δεν θα πρέπει να τα πάρουμε κυριολεκτικά σαν βήματα που πρέπει να τα ακολουθήσουμε με ακρίβεια. Η πορεία του καθενός είναι διαφορετική – η *μορφή* της πορείας του καθενός είναι διαφορετική. Στο τέλος του εγχειριδίου για δασκάλους ο Ιησούς λέει ότι «το πρόγραμμα μάθησης είναι πολύ εξατομικευμένο» (E-29.2:6). Το *περιεχόμενο* είναι για όλους το ίδιο: να σκύψουμε μέσα στο νου μας, να δούμε ποιες είναι οι δύο επιλογές, να δούμε τι μας έχει φέρει η επιλογή της ιδιαιτερότητας του εγώ, και τελικά να κάνουμε μια άλλη επιλογή. Το περιεχόμενο είναι το ίδιο για όλους, αλλά ο τρόπος του κάθε μαθητή είναι σίγουρα διαφορετικός. Επομένως, πάρτε αυτούς του επτά κανόνες για αποφάσεις σαν κατευθυντήριες οδηγίες για να σας βοηθήσουν να καταλάβετε την συνολική διαδικασία. Είναι σαν τα στάδια της ανάπτυξης της εμπιστοσύνης στην αρχή του εγχειριδίου για δασκάλους (E-4.1-A). Εκεί ο Ιησούς μιλάει για έξι στάδια. Ούτε κι αυτά πρέπει να τα πάρουμε κυριολεκτικά – ότι δηλ. όλοι πρέπει να τα περάσουν και τα έξι όπως ακριβώς δίνονται εκεί. Είναι ένας τρόπος να μας παρέχουν μια καθολική άποψη της γενικής διαδικασίας προσπέλασης του εγώ και επίτευξης του πραγματικού κόσμου, που είναι και το τελικό στάδιο των έξι εκείνων σταδίων.

Με αυτή την έννοια, λοιπόν, μην πάρετε αυτούς τους επτά κανόνες κυριολεκτικά – ότι χρειάζεται δηλαδή να πείτε αυτά τα λόγια ακριβώς έτσι όπως τα δίνει ο Ιησούς, ακολουθώντας πιστά την σειρά τους. Σκοπός τους είναι να σας δώσουν ένα γενικό πλαίσιο κατανόησης του τι συμβαίνει όταν κάνετε την λάθος επιλογή. Τότε μπορείτε

να την διορθώσετε. Αυτή η ενότητα, λοιπόν, είναι ένα θαυμάσιο παράδειγμα του τι εννοεί ο Ιησούς στο Κεφάλαιο 1 όταν αποκαλεί αυτά τα Μαθήματα «μαθήματα στην εκπαίδευση του νου» (Κ-1.VII.4:1). Είναι ένας τρόπος να σε βοηθήσει να εκπαιδεύσεις το νου σου να σκέφτεται σύμφωνα με τους δικούς του κανόνες, αντί με τους κανόνες του εγώ. Είναι ένας τρόπος να εκπαιδεύσουμε το νου μας να μην ξεγελιέται από όλα τα πέπλα, τις ψευδαισθήσεις και τους περισπασμούς που στήνει το εγώ σε αυτόν τον κόσμο – μπορούμε να τα διαπεράσουμε όλα αυτά και να επιστρέψουμε σε εκείνο το μέρος του νου μας όπου η επιλογή αποκτά νόημα. Αυτό απαιτεί πολύ δουλειά. Ξανά και ξανά ο Ιησούς μας λέει πόσο απλά είναι τα μαθήματα του – όμως, δεν ισχυρίζεται ότι είναι εύκολα. Αυτό που είναι απλό και εύκολο είναι ότι λένε ένα και μόνο πράγμα από την αρχή ως το τέλος: αυτό που είναι αληθινό είναι αληθινό και αυτό που είναι ψευδές είναι ψευδές. Αυτό είναι όλο και όλο! Έτσι όπως διαβάζουμε στο τέλος του κειμένου: δεν θα μπορούσες να ζητήσεις κάτι πιο απλό από αυτό(Κ-31.I.1). Χρειάζεται όμως τεράστια συγκέντρωση και αφοσίωση για να μάθεις τι σημαίνει πραγματικά αυτό, και για να μπορέσεις να ανατρέξεις κάθε φορά που παρατηρείς ότι θυμώνεις, ταράζεσαι, γεμίζεις με σκέψεις ιδιαιτερότητας, σκέψεις εκδίκησης, σκέψεις θλίψης, πόνου, βασάνων, ασθένειας, κλπ. Χρειάζεται τεράστια πειθαρχία και σκληρή δουλειά για να μπορέσεις να συνειδητοποιήσεις ότι τα προβλήματα μας δεν βρίσκονται εδώ στον κόσμο αλλά μέσα στο νου μας. Γι αυτό, το ξαναλέω, αυτή η ενότητα ξεκαθαρίζει ότι μιλάμε για μια διαδικασία.

Ας αρχίσουμε τώρα να αναλύουμε το κείμενο. Αρχίζουμε με την Εισαγωγή.

(Κ-30.εισαγ.1:3) Η ταχύτητα με την οποία μπορεί να επιτευχθεί(ο στόχος μας) εξαρτάται από αυτό και μόνο· την προθυμία σου να εξασκείς κάθε βήμα. Το κάθε ένα θα βοηθάει λίγο, κάθε φορά που το προσπαθείς.

Είναι ξεκάθαρο. Μιλάει για πολλά βήματα, όχι για ένα βήμα. Δυστυχώς, οι άνθρωποι συχνά πιστεύουν ότι αυτό είναι πολύ εύκολο – νομίζουν ότι βρίσκονται μόνο ένα βήμα μακριά από τον πραγματικό κόσμο, αν όχι στον πραγματικό κόσμο τον ίδιο, απλά και μόνο επειδή θέλουν να είναι στον πραγματικό κόσμο. Δεν έχουν επίγνωση της ισχυρής υποσυνείδητης ταύτισης τους με το εγώ τους και με την ιδιαιτερότητα τους, που εναντιώνεται πάντα στην επίτευξη μιας αληθινής κατάστασης γαλήνης. Αυτό συμβαίνει επειδή προσπερνούν εδάφια και ενότητες όπως αυτήν. Ο Ιησούς τώρα μιλάει για την ανάγκη να εξασκούμαστε σε κάθε βήμα, και κάθε βήμα στην πραγματικότητα σημαίνει μέσα στην μέρα, όσο πιο συχνά μπορούμε, να έχουμε επίγνωση του τι επιλέγουμε. Στην αρχή του Κειμένου ο Ιησούς είπε στην Έλεν, αν και προφανώς προορίζεται για όλους: «Είσαι υπερβολικά ανεκτική στην περιπλάνηση του νου» (Κ-2.VI.4:6). «Περιπλάνηση του νου» σημαίνει περιπλάνηση έξω από τον εαυτό του μέσω της προβολής, με κατάληξη τον κόσμο. Με άλλα λόγια, περιπλανιέσαι μακριά από το νου σου. Τώρα όλες οι σκέψεις σου είναι στον κόσμο έξω από σένα – και το σώμα σου είναι τόσο έξω από σένα όπως και το σώμα κάθε άλλου. Επειδή το «εσύ» για το οποίο μιλάμε είναι ο νους. Να θυμάστε, ότι το «εσύ» στα Μαθήματα είναι πάντα ο Υιός του Θεού ή ο λήπτης της απόφασης μέσα στο νου. Άρα αυτό που συμβαίνει όταν «περιπλανιέται ο νους μας» είναι ότι οι σκέψεις μας αφήνουν την πηγή τους που είναι στο νου, και τώρα φαίνονται σαν να είναι έξω από

το νου στον κόσμο. Αλλά ξεχνάμε πώς κατέληξαν εκεί. Μετά ταραζόμαστε με κάθε είδους πράγματα στον κόσμο.

Ο μόνος λόγος που φοβόμαστε είναι επειδή επιλέξαμε το εγώ. Δεν φοβόμαστε επειδή το σώμα μας έχει μια θανάσιμη ασθένεια, ή επειδή δεν έχουμε αρκετά χρήματα για να πληρώσουμε την υποθήκη τον επόμενο μήνα, ή επειδή μπορεί να ξεσπάσει κάποιος πόλεμος, ή επειδή κάποιο άγριο ζώο караδοκεί. Αυτό είναι ένα παράδειγμα περιπλάνησης του νου – να νομίζουμε ότι φοβόμαστε ή ενοχλούμαστε, ή επιθυμούμε κάτι που είναι έξω από εμάς. Στην πραγματικότητα όλα είναι μια προβολή αυτού που είναι μέσα μας. Αυτός είναι ο λόγος που χρειαζόμαστε ειδική εκπαίδευση, και ο λόγος που χρειαζόμαστε εξάσκηση: επειδή είμαστε «υπερβολικά ανεκτικοί στην περιπλάνηση του νου». Αγαπούμε την ιδιαιτερότητα μας. Μας αρέσει πολύ να ενδίδουμε σ' αυτήν – είτε όταν μας κάνει ευτυχισμένους, ή όταν μας κάνει να θρηνούμε. Όταν η ιδιαιτερότητα μας, μας κάνει να θρηνούμε, υπάρχει ένα μέρος μέσα μας που χαίρεται κρυφά, επειδή τότε μπορούμε να ισχυριστούμε ότι είμαστε το αθώο θύμα της πράξης κάποιου άλλου. Άρα υπάρχει ένα διεστραμμένο κομμάτι του νου μας που του αρέσει να υποφέρει, έτσι ώστε να μπορούμε να κατηγορήσουμε κάποιον άλλον και να πούμε: «εσύ μου το έκανες αυτό.» Όλα αυτά είναι παραδείγματα περιπλάνησης του νου. Γι' αυτό χρειάζεται εξάσκηση, εξάσκηση, εξάσκηση. Γι αυτό είναι πολύ δύσκολα αυτά τα Μαθήματα: επειδή είναι τόσο απλά! Είναι αντισυμβατικά – δεν κάνουν εξαιρέσεις. Δεν υπάρχει απολύτως τίποτα στον κόσμο που να μπορεί να μας βοηθήσει, ακριβώς όπως δεν υπάρχει απολύτως τίποτα στον κόσμο που να μπορεί να μας βλάψει. Απολύτως τίποτα: για τον απλό λόγο ότι δεν υπάρχει κόσμος!

Ένας από τους στόχους οποιουδήποτε δασκάλου, όπως ακριβώς είναι και ο στόχος του Ιησού στα Μαθήματα, είναι να βοηθήσει τον μαθητή να γενικεύει – να μαθαίνει συγκεκριμένα παραδείγματα και μετά να γενικεύει. Ένα απλό παράδειγμα είναι το πώς όλοι μάθαμε να κάνουμε πρόσθεση, αφαίρεση, πολλαπλασιασμό, και διαίρεση. Μάθαμε κάποιους κανόνες και μετά εξασκηθήκαμε με συγκεκριμένα παραδείγματα. Όταν ολοκληρώθηκε η μάθηση, δεν υπήρχε κανένας αριθμός στον κόσμο που να μην μπορούσαμε να προσθέσουμε, να αφαιρέσουμε, να πολλαπλασιάσουμε και να διαιρέσουμε. Δεν χρειαζόταν πια να ασκούμαστε με την κάθε πιθανότητα στον κόσμο. Διδαχθήκαμε κάποιους βασικούς κανόνες, εξασκηθήκαμε με αυτούς μέχρι να τους μάθουμε, και μετά γενικεύσαμε, έτσι ώστε να μπορούμε να προσθέτουμε, να αφαιρούμε, να πολλαπλασιάζουμε και να διαιρούμε με κάθε αριθμό.

Γι αυτό ακριβώς μιλάει ο Ιησούς εδώ – να ασκούμαστε με όλα τα συγκεκριμένα πράγματα της καθημερινής μας ζωής που μας ενοχλούν ή μας απασχολούν· με ό,τι συμβαίνει στις ιδιαίτερες σχέσεις μας· όλα τα πράγματα στην ζωή μας που μας δημιουργούν πρόβλημα – οι δουλειές μας, το σώμα μας, κλπ. Και καθώς μαθαίνουμε να εφαρμόζουμε τους κανόνες που μας δίνει αυτή η ενότητα, τελικά θα φτάσουμε σε ένα σημείο που θα μπορούμε να γενικεύουμε. Τότε δεν θα υπάρχει απολύτως τίποτα σε αυτόν τον κόσμο που θα μπορεί να μας προκαλέσει πόνο ή να μας στενοχωρήσει. Αυτό είναι το τέλος όλης της ύλης διδασκαλίας– όταν κατέχουμε τους κανόνες και τους εφαρμόζουμε κάθε στιγμή.

(Κ-30.εισαγ.1:8) Επιζητούμε να τους κάνουμε συνήθειες τώρα, έτσι ώστε να τους έχεις διαθέσιμους σε οποιαδήποτε ανάγκη.

Θα μας γίνουν συνήθεια όπως συνήθεια είναι τώρα το εγωικό σύστημα σκέψης. Είναι πραγματικά μια συνήθεια που έχουμε μάθει πολύ καλά να αρρωσταίνουμε, να θυμώνουμε, ή να ανησυχούμε και να ενοχλούμαστε με κάτι που συμβαίνει έξω από εμάς. Έτσι αυτό που θέλει ο Ιησούς να κάνουμε είναι να χρησιμοποιήσουμε την ίδια δύναμη του νου με την οποία μάθαμε όλες αυτές τις *παρανοϊκές* συνήθειες για να μάθουμε τώρα τις δικές του *σώφρονες* συνήθειες και να παρατηρούμε τον εαυτό μας όλο και περισσότερο. Αυτό εννοεί όταν λέει ότι θα πρέπει να είμαστε πολύ ειλικρινείς μαζί του και να μην κρύβουμε τίποτα (Κ-4.III.8:2). Θα πρέπει να παρατηρούμε τον εαυτό μας όλο και περισσότερο, να είμαστε ειλικρινείς μαζί του, έτσι ώστε να μπορέσουμε να αρχίσουμε να καταλαβαίνουμε πότε φεύγουμε από το κέντρο μας. Τις περισσότερες φορές το συνειδητοποιούμε όταν η ζημιά έχει ήδη γίνει. Αυτό που χρειάζεται να κάνουμε είναι να επιστρέφουμε σε εκείνο το σημείο της επιλογής μέσα στο νου μας όταν επιλέξαμε για πρώτη φορά ενάντια στην αγάπη, ενάντια στην αλήθεια, εναντίον του Ιησού – επειδή αυτή είναι η αρχή, η αιτία αυτού που τελικά μας οδήγησε στο αποτέλεσμα: στο να στενοχωριόμαστε, να ταραζόμαστε, να θυμώνουμε, να λυπούμαστε, να αρρωσταίνουμε, κλπ. Το χρονικό διάστημα ανάμεσα στην αιτία και το αποτέλεσμα θα γίνεται όλο και πιο σύντομο καθώς προχωράμε με τα Μαθήματα.

Σε ένα θαυμάσιο ορισμό για το θαύμα, ο Ιησούς λέει ότι λειτουργία του είναι να επαναφέρει στην αιτία την λειτουργία του αιτίου. (Κ-28.II.9:3). Ο νους είναι η αιτία· ο κόσμος είναι το αποτέλεσμα. Όποτε έχουμε ένα πρόβλημα στον κόσμο, είναι επειδή έχουμε ξεχάσει την αιτία που είναι μέσα στο νου μας. Αυτό που κάνει το θαύμα είναι να επαναφέρει στο νου (στην αιτία) την λειτουργία του να είναι ο αιτιολογικός παράγοντας για το καθετί που νιώθουμε. Τα Μαθήματα αυτό μας εκπαιδεύουν να κάνουμε. Αυτό είναι πάρα πολύ σημαντικό, γιατί αν δεν το καταλάβουμε αυτό, θα επιβάλλουμε στον εαυτό μας ένα επικό ταξίδι ενοχής. Θα νομίζουμε ότι αποτυγχάνουμε με αυτά τα μαθήματα επειδή εξακολουθούμε να επιλέγουμε το εγώ μας.

Η λειτουργία του θαύματος δεν είναι να μας κάνει να σταματήσουμε να επιλέγουμε το εγώ μας. Είναι να μας κάνει να συνειδητοποιήσουμε ότι επιλέγουμε το εγώ μας. Και αυτό το τονίζω πάλι. Αυτό είναι που κάνει σχεδόν όλους τους μαθητές των Μαθημάτων Θαυμάτων να χάνουν τον στόχο τους. Πιστεύουν ότι επιλέγουν το Άγιο Πνεύμα ενώ στην ουσία δεν κάνουν καθόλου αυτό – επειδή νομίζουν ότι ο στόχος των Μαθημάτων είναι η επιλογή του Αγίου Πνεύματος. Στόχος των Μαθημάτων είναι να διαλέξεις το θαύμα, που σημαίνει ότι καταλαβαίνεις τελικά τι διαλέγεις, και μετά μαθαίνεις να συγχωρείς τον εαυτό σου που επιλέγει συνεχώς την ιδιαιτερότητα σου. Αν το κάνεις αυτό, τότε βασικά επιτρέπεις στον Ιησού να κοιτάξετε μαζί το εγώ σου. Θα επεκταθούμε σ' αυτό αργότερα στο εργαστήριο, όταν μιλήσουμε για την σημασία του Ιησού. Αλλά αυτό είναι το θαύμα: να επιστρέψεις στο νου σου, να κοιτάξεις το εγώ σου με τον Ιησού ή το Άγιο Πνεύμα δίπλα σου, και να συνειδητοποιήσεις ότι *εσύ* το επέλεξες – ακόμα κι αν οποιαδήποτε στιγμή, ακόμα και αν *εκείνη* την στιγμή, μπορεί να μην θελήσεις να το αφήσεις. Τουλάχιστον θα

γνωρίζεις τι κάνεις. Κι έτσι θα καταλήξεις σαν ένας μαθητής αυτών των Μαθημάτων που συνειδητοποιεί απόλυτα πόσο παρανοϊκός είναι – κυριολεκτικά – εξαιτίας της επιμονής του να επιλέγει σταθερά το εγώ και την ιδιαιτερότητά του. Αλλά τουλάχιστον τώρα γνωρίζεις ότι εσύ το κάνεις, που σημαίνει ότι δεν μπορείς να κατηγορήσεις κανέναν άλλον γι' αυτό. Δεν μπορείς να κατηγορήσεις το περιβάλλον σου, δεν μπορείς να κατηγορήσεις το άτομο που μόλις σε βίασε, ή καταχράστηκε χρήματα από σένα, ή σε πρόσβαλε. Δεν μπορείς να κατηγορήσεις τα γονίδια σου, το κακό σου κάρμα – δεν μπορείς να κατηγορήσεις τίποτα. Καταλαβαίνεις ότι αν είσαι ταραγμένος τώρα, είναι επειδή *θέλεις* να είσαι ταραγμένος τώρα. Δεν *θέλεις* την γαλήνη του Θεού. *Θέλεις* ένα κομμάτι δράσης του εγώ. *Θέλεις* ένα κομμάτι της ιδιαιτερότητας σου. Δεν *θέλεις* την ειρήνη του Θεού. Αλλά τουλάχιστον γνωρίζεις τι κάνεις. Αυτός είναι ο στόχος των Μαθημάτων. Έχεις ολοκληρώσει επιτυχημένα τα Μαθήματα– επειδή μόλις το κάνεις αυτό, είναι μόνο θέμα χρόνου για να συνειδητοποιήσεις ότι αυτό δεν σε εξυπηρετεί άλλο. Αυτό το βήμα γίνεται αυτόματα.

Αυτός είναι άλλος ένας τρόπος να καταλάβεις τι εννοεί ο Ιησούς όταν μιλά για «μια μικρή προθυμία», την προθυμία σου να εξασκείς κάθε βήμα. Είναι η μικρή προθυμία απλά του να γνωρίζεις τι κάνεις. Δεν χρειάζεσαι μεγάλη προθυμία, κάτι που υπονοεί την επιλογή σου ενάντια στο εγώ και υπέρ του Θεού. Απλά με το να γνωρίζεις τι κάνεις, δέχεσαι την πλήρη ευθύνη για την ιδιαιτερότητά σου, την δυστυχία σου, τον πόνο σου – είτε είναι σωματικός ή συναισθηματικός. Συνειδητοποιείς ότι κανείς δεν είναι υπεύθυνος γι' αυτό εκτός από σένα. Μετά μαθαίνεις ότι δεν είναι αμαρτία· δεν είναι μοχθηρό· δεν είναι κακό: είναι απλά ανόητο. Και αν μπορείς να πεις ότι είναι ανόητο, αρχίζεις να καταλαβαίνεις τι σου είπε στην αρχή το Άγιο Πνεύμα. Η μικρή τρελή ιδέα δεν είναι κάτι κακό· δεν είναι μοχθηρό· δεν είναι αμαρτία: είναι ανόητη. Αυτή είναι η αρχή της πρότασης που είπα πριν: «Στην αιωνιότητα, εκεί όπου όλα είναι ένα, τρύπωσε μια μικρή, τρελή ιδέα, με την οποία ο Υιός του Θεού δεν θυμήθηκε να γελάσει» (Κ-27.VIII.6:2). Κοιτάζουμε την ιδιαιτερότητά μας, κοιτάζουμε την επιλογή της ιδιαιτερότητάς μας αντί για την αγάπη του Ιησού, και χαμογελάμε με την ανοησία της. Ακόμα και όταν την αγκαλιάζουμε· ακόμα και όταν την υπερασπιζόμαστε· ακόμα και όταν εντρυφούμε μέσα στον πόνο της, τουλάχιστον θα γνωρίζουμε τι κάνουμε, και αυτός είναι ο στόχος των Μαθημάτων. Αυτό χρειάζεται τεράστια εξάσκηση, επειδή δεν θέλουμε να δεχτούμε την ευθύνη – θέλουμε να κατηγορούμε κάποιον άλλον.

Μπορεί ακόμα να κατηγορούμε το ίδιο το εγώ – σαν να υπάρχει κάποιο εγώ έξω από εμάς. Οι άνθρωποι κάνουν με τα Μαθήματα ακριβώς αυτό που έκαναν οι Χριστιανοί για αιώνες: «Ο διάβολος με έβαλε να το κάνω.» Οι άνθρωποι μερικές φορές λένε: «Το εγώ μου με έβαλε να το κάνω!» -- σαν να είναι το εγώ κάποιο άτομο έξω από σένα. Σε κάποιο σημείο στα Μαθήματα ο Ιησούς απολογείται που μιλά για το εγώ σαν να ήταν κάποια οντότητα που ενεργεί από μόνη της (Κ-4.VI.1). Εξηγεί ότι το κάνει αυτό για παιδαγωγικούς λόγους, έτσι ώστε να μπορούμε να εξωτερικεύσουμε το εγώ και το Άγιο Πνεύμα και επομένως να είμαστε σε θέση να καταλάβουμε ότι έχουμε μια επιλογή. Στην πραγματικότητα, το εγώ είναι δική μας σκέψη – επιλέγουμε το εγώ. Κατά τον ίδιο τρόπο, το Άγιο Πνεύμα είναι δική μας σκέψη – η σκέψη της Αγάπης του Θεού που ήρθε μαζί μας μέσα στο όνειρο. Το Άγιο Πνεύμα δεν είναι μια ξεχωριστή ύπαρξη, ή ένα ξεχωριστό πρόσωπο, ή μια ξεχωριστή οντότητα. Το Άγιο Πνεύμα είναι

στην πραγματικότητα η σκέψη του Ποιος είμαστε και από Ποιόν έχουμε διαχωριστεί. Σκεφτόμαστε για το Άγιο Πνεύμα ως διαχωρισμένο επειδή θεωρούμε τον εαυτό μας διαχωρισμένο – ακριβώς όπως θεωρούμε και το εγώ ως διαχωρισμένο. Στην πραγματικότητα το εγώ είναι η σκέψη του μίσους και του διαχωρισμού, και το Άγιο Πνεύμα είναι η σκέψη της Αγάπης ή η σκέψη της Επανόρθωσης. Και τα δύο είναι μέσα στο νου μας. Και τα δύο είναι μέρη του νου μας.

Αυτό που βοηθά πάρα πολύ όσο εργάζεσαι με αυτά τα Μαθήματα είναι να έχεις κάποιο υπόβαθρο στην ψυχολογία, γιατί αυτό τουλάχιστον θα σε βοηθήσει να κατανοήσεις και να σέβεσαι το ασυνείδητο. Δεν χρειάζεται να είσαι κανένας σπουδαίος σπουδαστής ψυχολογίας, αλλά νομίζω ότι η όλη ιδέα για το ασυνείδητο είναι πολύ σημαντική. Αυτό που μας λέει είναι ότι υπάρχει κάποιο μέρος του νου μας με το οποίο δεν βρισκόμαστε σε επαφή και το οποίο επιλέγει εναντίον αυτού που θέλει το συνειδητό μας. Ο Ιησούς θα έλεγε το ίδιο πράγμα με τον Φρόντ, ότι ο στόχος της ψυχανάλυσης είναι να κάνει το ασυνείδητο συνειδητό. Ο στόχος των Μαθημάτων του είναι να κάνει τις ασυνείδητες αποφάσεις μας συνειδητές. Και αυτό που κάνει κάτι ασυνείδητο είναι ο φόβος. Αυτό που κάνει κάτι ασυνείδητο είναι ο φόβος, αυτό είναι όλο. Υπάρχει κάποια σκέψη που μου προκαλεί υπερβολική ανησυχία – μου προκαλεί πάρα πολλή ενοχή. Γι' αυτό δεν θα την δω, επειδή αν το κάνω θα νιώσω πολύ άβολα. Εκείνη την στιγμή ο φόβος μας, μας υπαγορεύει να αποστρέψουμε το βλέμμα μας, και αυτό είναι η απώθηση ή η άρνηση. Τα Μαθήματα θα σε κάνουν να αναγνωρίσεις ότι αυτό έχεις κάνει. Μπορεί ακόμα να επιλέγεις το εγώ, αλλά τώρα γνωρίζεις τουλάχιστον τι κάνεις, και αυτό είναι ένα μεγάλο πρώτο βήμα.